

не ще можемъ да утраемъ, при всичкійтъ ни огнь. . . Сега е малко видѣло за пѣтъ, а ный ще можемъ да намѣримъ и нѣкоѣхъ кѣщѣхъ гдѣто да ни отворятъ, или поне нѣкой плѣвникъ гдѣто ще можемъ да минемъ на-поле останахъ часть отъ нощъ-тѣхъ.

Марійка нѣмаше волѣхъ; и, при всичко чи ней ся искаше много да поспи еще малко, тя ся приготви да слѣдова Германа.

Той зе сына си въ обятіятѣхъ си безъ да го събуди, и поиска да ся приближи Марійка до него за да ся вѣвре въ горніхъ му широкихъ дрехъ, защото тя не рачеше да земе класеникътъ си, въ който бѣше обвитъ малкійтъ Петко.

Като усѣти младѣхъ дѣвойкѣхъ толкозъ близу до себе си, Германъ, който ся бѣше поразвлекълъ и поразвеселилъ преди нѣколко минути, почна пакъ да губи и ума и думъ. Два три пѣти той ся отдалечи бързо-бързо, и іхъ остави да върви самичкѣхъ. Като гледаше обаче сетнѣ чи тя срѣщаше голѣмъхъ мѣчнотіѣхъ да го слѣдова, той пакъ іхъ чакаше, тегляше іхъ живостно къмъ себе си, и іхъ стискаше тѣхъ силно, щото тя ся чудеше съ този начинъ, а бѣше еще и сърдита безъ да дързне да му го каже.

Понеже никакъ не знаяха отъ кое мѣсто бѣха тръгнали, тѣхъ незнаяха сега нито кое напра-